

Sultanens juvel

KATIE HICKMAN

Sultanens juvel

*På dansk ved
Ellen Mygind Kristensen*

Forlaget Punktum

Sultanens juvel

Copyright © Katie Hickman 2010

Copyright dansk udgave 2011 © Forlaget Punktum

Originaltitel: The Pindar Diamond

Oversat af Ellen Mygind Kristensen

Omslag: Nic Oxby

Bogen er sat hos Pamperin & Bech Grafisk
og trykt hos Nørhaven A/S

Denne bog er fiktion, og bortset fra historiske fakta er enhver lighed
med virkelige personer, levende eller døde, helt tilfældig.

ISBN: 978-87-92621-39-9

1. udgave, 1. oplag

Printed in Denmark, 2011

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copy-Dan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Forlaget Punktum ApS

Ny Østergade 10, 2. th

1101 København K

www.forlagetpunktum.dk

Denne bog er til min datter
Maddie
A'az ma yutlab
mit hjertes lyst

1. del

1. kapitel

1603

Man hører så meget, ikke sandt? Om hvordan det er at drukne. At det sker langsomt som i en drøm, og at man ser hele sit liv fare forbi i glimt, mens man driver ind i intetheden eller over i den næste verden. Da det hele var overstået, var det hende en gåde, hvordan nogen overhovedet kunne gøre sig den slags forestillinger.

Nej. Hvad man ikke hører noget om, når talen falder på at drukne, er lyden. Ikke nødvendigvis lyden af bølgeslagene over ens hoved eller af båden, der vugger og knager, ej heller lyden af roernes fjerne stemmer: *Se så at komme i sving, gutter. Jo hurtigere vi får arbejdet overstået, desto før kan vi vende hjem*, ikke engang vandets øresønderrivende brusen i ens hoved. Det er lyden af ens egen stemme, man aldrig glemmer. Lyden af ens egen stemme, der tigger, trygler og beder: *Nej, ikke sådan, ikke sådan her, ikke sækken. Vis nåde, jeg beder jer. Slå mig ihjel med det samme!* igen og igen, selv under vand, indtil det føles, som om det er ens egen stemme, der sætter sig fast i halsen og kvæler én. Måske var det derfor, hun aldrig nogensinde sagde noget igen. Hun havde ikke sagt et ord siden da. Ikke nu, hvor det hele var overstået. Ikke nu, hvor hun var gået over i den næste verden.

2. kapitel

Den syditalienske kyst, 1604

Landsbyen gav ved første øjekast indtryk af at være en af de fattigste, kvinderne endnu havde besøgt i et allerede fortvivlet forarmet land.

Selv om de havde været undervejs hele natten, vidste de allerede ved ankomsten tidligt den morgen, at det her var en fejltagelse. Landsbyen var knap nok en landsby, men mere bare en klynge fiskerhytter, der klamrede sig til den forblæste kyst som sneglehuse. Fra søsiden måtte hytterne have taget sig ud som bunker af afgrenet og afbleget drivtømmer, der tilfældigt var skyllet sammen af tidevandet, hvilket ikke var helt forkert, hvis man så nærmere efter. Det var ikke meget andet end drivtømmer og klude.

Som de havde for vane, gjorde kvinderne holdt i udkanten af landsbyen og tog deres rejsemål i nærmere øjesyn. Der var ikke nogen kirke, ikke engang et kapel, så vidt de kunne se, skønt et stenkors i udkanten af landsbyen havde været smykket som et rudimentært alter med blomster og et primitivt billede af den hellige jomfru malet på et stykke blik. En halv snes offergaver udformet som kvinder med kroner på hovederne hang i en snor ovenover. De ringlede som bjælder i vinden. I nærheden lå ruinerne af nogle bygninger, der engang kunne have været mere solide boliger. Tagene var faldet sammen, og sorte tagspær stak op gennem de rådne stråtag som knoglesplinter, men inde mellem de mørnede vægge

kunne man her og der se et indgangsparti af sten eller en udkåret dørkarm som tegn på en betydelig rigdom i en meget fjern og for længst glemte fortid.

To af børnene, et par tvillingepiger på otte-ni år, sprang bag ud af den kærre, de havde kørt med, og løb som kviksølv i hælene på hinanden ind og ud mellem ruinerne af gårderne. De lignede sommerfugle i deres spraglede kjoler. Truppens anfører, Maryam, kommanderede dem straks tilbage.

“Hvad tænker du på, sådan at lade dem løbe af sted uden videre?” Hun vendte sig mod moderen, en kvinde med en pjerrots sørgmodige, hvide ansigt, der sad ved siden af hende på kuskesædet.

“Hvad skade gør det? Lad dem løbe rundt for en stund,” svarede den anden kvinde mildt.

“Kald på dem med det samme.” Maryam havde et brysk udtryk i ansigtet. “Vi fortsætter.”

“Men vi er jo lige kommet...”

“Se der.” Maryam pegede på en dørkarm, der hældte ved vægten af sine hængsler.

Elena så straks det primitive kors malet med kalk. Hendes hjerte slog et ekstra slag. “Har de sendt os til en pestrant by?”

“Det ville forklare et og andet, synes du ikke?” Maryam gjorde et kast med hovedet i retning af den forladte landsby.

“Men jeg troede, de sagde...”

“Det kan være lige meget, hvad de sagde. Vi bliver her ikke.” Maryam sprang ned fra kærren. Selv barbenet var hun et hoved højere end de fleste mænd, og hendes brystkasse og skuldre lod intet tilbage at ønske. Hestens kraftige seletøj forsvandt i hendes hænder, som sad det på en kæphest.

“Men vi kan ikke fortsætte. Vi har rejst i dagevis.” Den varme blæst piskede sand ind i Elenas filtrede hårtotter. “Børnene er så trætte ... Det er vi alle sammen. Hun slog armen ud mod den brogede gruppe af kvinder, der var stuvet sammen bag dem, og derefter mod hesten. “Og den stakkels gamle krikke kan heller ikke blive ved i en evighed.”

Dyret, der var så hjerteskrærende tyndt, at hvert eneste ribben var synligt, stod med hovedet hængende så langt nede, at det næsten rørte jorden.

“Jeg er ligeglad. Vi bliver her ikke, og sådan er det.”

Maryam gav tegn til resten af den lille karavane, trak tøjlerne op over hovedet på hesten og begyndte at trække den ud af landsbyen ad en kratbevokset sandstrækning mellem fiskerhytterne og havet.

Lige før klitterne snublede hesten og faldt. Selvom Maryam pryglede hesten med pisken, indtil hun troede, hun skulle brække armen, var det åbenlyst, at den aldrig ville komme på benene igen.

Senere, da de andre var i færd med at slå lejr i skyggen af to krogede oliventræer i det forblæste indland, fandt Elena Maryam sidende med ryggen op ad en lille græstue. Et stykke tid sad de sammen i tavshed og skuede ud over havet. Vinden var taget en smule af, og man hørte kun den svage hvislen fra de små krusninger, når de slog ind mod stranden. Der var intet sand her, kun en smal stribe småsten. Det stank af forfald, tang og råddent fyrretræ.

“Her, jeg har taget noget med til dig.” Elena rakte hende et stykke brød med ost.

Maryam tog en bid. Hun kunne smage salt på sine læber. Hun stak resten i læderpungen, der hang fra hendes bælte.

“Så ser det alligevel ud til, at vi må blive her,” sagde hun efter et stykke tid. Hendes stemme var hård. Ingen af dem nævnte den døde hest.

“Vi har som bekendt brug for arbejde.”

“Arbejde? *Panayia mou!* Ved den hellige jomfru, der er intet arbejde at finde her.” Maryam lød, som om hun havde smagt noget surt.

“Men... Jeg troede, du sagde...” Elena kiggede på hende. “Hvad med byfesten?”

“Der er ingen byfest.”

“Hvad skal det sige, ingen byfest?” Elena prøvede at muntre Maryam op. “Der er altid en byfest.”

“Mener du her? I den her spøgelsesby? Hvordan kan man holde fest uden mennesker?” Maryam nikkede mod hytterne. “Vi må se

det i øjnene. Vi er blevet snydt. Det er ikke første gang, det sker. En gruppe akrobater på egen hånd er slemt nok, ikke meget bedre end sigøjnere; men en gruppe *kvindelige* akrobater uden ægtemænd eller fædre til at holde skik på dem, det er ganske enkelt naturstridigt, så er det sagt.” Der var bitterhed i hendes stemme. “Kan man tænke sig en bedre spøg end at sende dem ud på ryggen af en vildmand?” Han må have tænkt, vi var sluppet lidt for heldigt, ham fyren i Messina...”

“Ham fyren, Maryam ...”

Men Maryam hørte ikke efter. Hun kunne kun tænke på hesten, der formentlig allerede lå og rådnede i heden. Maryam skjulte sit ansigt i hænderne. Skulle de prøve at spise den? Sælge den? Hun pressede fingrene så hårdt ind mod øjnene, at små lysglimt dansede rundt derinde. Tabet af deres eneste hest var så katastrofalt, at hun endnu ikke havde gjort sig begreb om følgerne. Først måtte de tilbage til Messina, og de kunne kun gøre turen til fods. Det havde taget dem tre dage at nå så langt. Hun var trods alt truppens stærke kvinde, stærkere end tre mænd ... Men selv med sine betydelige kræfter tvivlede hun på, at hun kunne trække kærren hele vejen. Måske hvis hun bandt sig selv for vognen ... Som for at fortrænge tankerne borede hun fingrene længere ind.

“Maryam!” Elena ruskede hende i armen. “Maryam, hører du efter?”

“Hvad?”

“Han er her.”

“Hvem er her?” Maryam kiggede op fra hænderne med tårer i øjnene.

“Ham, der hyrede os. Manden fra Messina.”

“Er han her?”

“Ja, jeg har set ham.”

“Nu er det dig, der ser spøgelse.”

“Han er ikke noget spøgelse,” smilede Elena. “Jeg har også talt med ham. Han kom hen i lejren. Han venter på os derhenne. Det er det, jeg kom for at fortælle dig.”

De fandt manden, en signor Bocelli, der havde sat sig til rette med et stykke tørret flæsk mellem to skiver brød, som han indtog med stor appetit. Maryam, der var en kvinde af få ord, spildte ikke tiden med formålsløse bebrejdelser.

“Jeg ved ikke, hvorfor De sendte os til denne pestbefængte landsby, og jeg er også ligeglad. Men vi forlanger betaling for vores anstrengelser alligevel, *capito?*” Hun håbede ikke, at desperationen skinnede for tydeligt igennem.

Signor Bocelli svarede ikke lige med det samme. Det morede ham tydeligvis at lade hende stå og vente. I sin vadsæk fandt han et løg, der i størrelse og farve lignede et strudseæg, som han grådigt satte tænderne i.

“Pyh! Det havde jeg helt glemt.” Han sendte hende et bredt grin og rystede på hovedet med munden fuld af mad. “Du er et ordentligt skrummel, hvad, kæmpekvinde?” Maryam så et stykke utyget løg flyve ud af munden på ham og lande på hendes fod. Han fulgte hendes blik. “Pyh! Fødder som en kyklop, og hænder der svarer dertil ...” Stadig med et grin om munden sukkede han: “Pyh! Og ved gud grim som arvesynden.”

Tror du virkelig ikke, jeg har hørt det før? Maryam betragtede ham roligt, mens løgsaften drev ned ad hagen på ham. *Ikke alene det, men det, der er værre. Meget værre. Er det virkelig, hvad du har at byde på, din løgnagtige og bedrageriske lille giftsnog? Er du klar over, at jeg kan knuse din hjerneskal med de bare næver?* Men hun sagde ingenting. Hun stod bare der i sine støvler og en uformelig mandelædervams og stirrede ned på ham, indtil han til sidst tørrede det fjogede grin af fjæset og næsten virkede besejret af styrken i hendes tavshed.

“Nuvel, nuvel.” Han ræbede og smed resten af løget tilbage i vadsækken.

“Hvorfor har De sendt os til denne pestbefængte landsby?” Maryam havde fået nok af signor Bocelli. “Her er ingen *festa*.”

“Det har du ganske ret i. Der er ingen *festa*. Men det er ikke nogen pestbefængt landsby.” Han så på hende med hovedet på sned.

“Hvad så? Jeg bryder mig ikke om den.” Maryam så til, mens en

ensom hund snusede rundt i støvet blandt de forladte hytter. “Der er noget ... sært ved det her sted.”

“Har ingen fortalt om den? Altså i Messina?”

“Fortalt mig hvad?”

“Hvad det er for en landsby?”

Der var en pause. “Nu taler De i gåder, signor Bocelli.” Maryams øjne lynede. “Måske vil De være så venlig at komme til sagen.”

“Har du nogensinde set sådan en her?” Manden fiskede en lille blank genstand op af vadsækken og rakte hende den med åben hånd. Maryam tog den op og vendte den forsigtigt.

“Hvad er det? En talisman? Det ligner en slags fisk ...”

“En amulet. Se nærmere på den.”

Maryam kiggede igen. Amuletten var af sølv og forestillede ikke en fisk, så hun nu, men...

“En havfrue!”

Havfruen hang i en sølvkæde. Hun svømmede på ryggen og blæste i et horn. Hun bar en krone på hovedet, og små bjælder var fastgjort til hendes hale.

“Jeg har set sådan en før,” sagde hun og huskede den klirrende lyd. “I landsbyens udkant på stenkorsset. Men dengang bemærkede jeg ikke, hvad det var.”

“På disse kanter har havfruer altid været betragtet som lykkebringere. Man finder denne slags amuletter næsten hvor som helst langs kysten. Det overrasker mig, at du ikke kender dem. Denne landsby har altid dyrket denne kult. Problemet er,” han trippede lidt frem og tilbage, “at nu har de fået en. Altså en rigtig en.”

3. kapitel

Hun lå i en bås i en af staldene, en mager bylt med filtret hår. En anden bylt, der var mindre og endnu mere filtret, lå ved siden af. Først troede Maryam, at hun var død, for hun rørte ikke på sig; men da de tavst havde stået og iagttaget hende en stund, løftede hun en hånd, der var så bleg, at den kunne være gjort af papir, og viftede med den i den kvalmende luft. En sky af fede, sorte fluer steg dovent til vejrs fra deres festmåltid i de åbne sår omkring hendes håndled og ankler, hvorefter de igen slog sig ned for at mæske sig. Det stank af fækalier og rådden fisk.

Maryam trak sig tilbage fra båsen uden at lade sig mærke med noget. Hun havde set nok.

“Hvis det var en hest, ville jeg skyde den.”

Hun prøvede at komme forbi Bocelli, men han stillede sig i vejen.

“Lad mig komme forbi.”

“Tag hende med.” Han stod så tæt på hende, at hun kunne lugte hans løgånd. “Hun kunne optræde i jeres forestilling.”

“Hvordan skulle hun kunne det?” Maryam mærkede galden stige op i halsen. “Vi er en gøglertrup. Akrobater, signor Bocelli.”

“I kan oplære hende. Som en slags sensation ...” Han lagde hånden på hendes arm, og hun skulle beherske sig for ikke at slå den væk.

“Udstille hende som vanskabning, mener De?” Hun gjorde en pause, som om hun overvejede forslaget.

“Som en særlig attraktion! Ja. Nu taler du fornuft. Det var lige,

hvad jeg tænkte på.” For første gang lyste Bocellis ansigt op i noget, Maryam tydede som et smil. “I kan tjene en *formue*.” Han gned den ene hånds fingerspidser mod hinanden i en sigende gestus.

Maryam kiggede ned på ham. Stående var hun hele to hoveder højere end ham. Kunne han mon se udtrykket i hendes øjne? Det håbede hun.

“Nej, jeg tror ikke på det.” En for en fjernede hun hans fingre fra sin arm. “Ellers tak.”

Bocelli fulgte efter hende ud på den støvede vej. Solen havde været oppe et stykke tid, og varmen, der blev kastet tilbage af de hvide huse, ramte hende som en mur.

“Men det er en havfrue, en ægte levende havfrue,” kunne hun høre ham råbe efter hende. “Du begår en fejl, en stor fejl.” Hans stemme blev højere og mere tryglende.

Med uroligt hjerte indså Maryam, at det sikkert slet ikke var faldet ham ind, at hun ville afslå hans tilbud.

“Hvis det er så stor en fejl, hvorfor tager De hende så ikke selv?”

Ordene undslap hende, før hun kunne stoppe dem. *Og nej, det er ikke en havfrue. Det ved De lige så godt som jeg. Det er en ung kvinde med brækkede ben. Kun Gud ved, hvordan hun er endt på dette gudsforladte sted.*

Maryam travede af sted, mens hendes tanker kørte på højtryk. Hun kendte denne verdens Bocellier. Han talte indtrængende, næsten tryglende, for sin sag nu, men det ville ikke vare længe. Som Maryam gik der, vidste hun, at det ville være farligt at være alt for stædig, og at hun måtte se at få hele truppen væk, før han vendte sin vrede imod hende – imod dem alle – hvilket han utvivlsomt ville gøre. Hun overvejede, hvordan hun kunne smigre hans forfængelighed. Hun følte ham snarere end så ham bag sig.

“I øvrigt, signor Bocelli, har vi ikke penge nok til at købe hende af Dem.”

“Penge? Vi forlanger ikke penge.” Hun kunne høre, han kæmpede for at holde trit med hende. “Hun er jeres kvit og frit.”

“Beklager, men vi vil ikke have hende.”

“Vi giver jer en hest.”

Maryam standsede brat. “Hvabehar?”

“Jeg sagde, at vi giver jer en hest. Hvis I tager hende med herfra.” Han stod ved siden af hende og hev efter vejret. “Mere forlanger vi ikke.”

Hun stirrede på ham og turde ikke tro, hvad hun lige havde hørt. “Vil De give mig en hest?” Hun tænkte et øjeblik på, hvem “vi” mon omfattede.

“Jeres hest er død ...” Der var en kort pause “Er den ikke?” Maryam mærkede en sveddråbe trille ned ad den ene side af ansigtet. “Hvordan vil I ellers komme væk herfra?”

Hun kunne mærke, at vægtskålen tippede til hans fordel. Det lykkedes hende ved en kraftanstrengelse at holde mund og nyde tilfredsstillelsen ved at slukke det korte glimt af håb i Bocellis øjne.

“Hvor har I kurs imod?” Konversationslysten faldt han i trit ved siden af hende.

“Op langs kysten” svarede hun modvilligt, “til Serenissima.”

“Til Venezia?” Han syntes oplivet ved at høre det.

“I vores fag fører alle veje til Serenissima,” lød det køligt fra Maryam.

“Hør her ...” Han forsøgte sig med en anden og mere fortrolig stil. “Sagen er, at landsbyens beboere er bange.” Han pegede op og ned ad den mennesketomme gade. “De nægter at vende tilbage, før hun er væk.”

“Af angst for en pige med brækkede ben?”

“En pige med ...?” Et øjeblik opfangede hun et udtryk i Bocellis øjne, som hun ikke kunne bestemme. “Åh, naturligvis, pigen.” Han trippede lidt på stedet. “De fangede pigen i et fiskenet. Vi troede alle sammen, at hun var død, men ...” han rystede på hovedet “Hun døde ikke. Ikke engang efter den ... efter barnets fødsel.”

“Efter barnets ...? Har hun født et *barn*? Maryam kom i tanke om den lillebitte bylt, der lå ved siden af pigen. Det var altså et barn. *Panayia mou!* Ved den hellige jomfru! Begge havde været bedre tjent ved at være døde frem for at falde i hænderne på en

type som Bocelli. Hun tørrede sin svedige pande med hånden. “De elendige stakler.”

“Det er intet mindre end et mirakel, hvis du spørger mig.” Bocelli trippede igen og undgik hendes blik. “Enten det eller mere sandsynligt Djævelens værk. Er det så svært, at de alle er så forskræmte? Hvordan er hun kommet hertil i hendes tilstand? Det synes ikke muligt ...”

Men Maryam havde hørt nok. “Ikke det?” Samtalen var begyndt at trætte hende. “Hun kan svømme, såmænd. Det er vel ikke svært at forstå.”

“Svømme?” Bocelli spredte sine fingre i en skeptisk gestus. “I hendes tilstand? Og hvorfra? Den nærmeste ø ligger mere end 300 mil herfra.

“Ingen har vel gjort sig den ulejlighed at spørge hende?” Maryams tonefald var ikke uden sarkasme.

“Hun siger ikke noget.” Bocelli sænkede blikket. “Hun ... kan ikke tale.”

“Sagde De ikke netop, at havfruer bragte lykke på disse kanter? Hvorfor beholder De hende ikke selv?” Hun var nysgerrig nu.

“Beholder hende? Hvordan? Jeg ved, at amuletterne skulle bringe lykke, og efter sigende findes der en hellig lund viet til dem længere oppe ad kysten, men en *ægte* havfrue ...” Han trak på skuldrene. “Ingen ved, hvad de skal stille op med hende. De er endog bange for at komme for tæt på. De ville allerede have slået hende ihjel, hvis ikke det var, fordi de troede, det ville føre til endnu større ulykke.”

“Det er altså derfor, De sendte os hertil? Så vi kunne tage hende med os?”

“Ja.”

Han havde fået lukket munden på Maryam. I øjenkrogen kunne hun se en støvdjævel, en lille hvirvelvind af sand og skidt danse op ad den glohede vej. Bag fiskernes hytter var havet så blåt, at det næsten var sort.

“Tag hende med. Tag hende med til Venezia.”

Deres blikke mødtes.

“Du får min hest.”

Maryams vams klæbede til huden, da hun vendte sig for at begive sig tilbage til kvindernes lejr, der lå klemmt ind under to krogede oliventræer i den brændende sol.

“Min pris er to heste, signor Bocelli,” råbte hun over skulderen.

“To heste?”

“De vil vel også have, jeg tager barnet med.”

Signor Bocelli var generøs nok til at virke overvundet og mumlede noget, hun ikke kunne høre.

“Så siger vi to heste.” Maryam nikkede kort. “Og jeg tager dem med i aften.”

Mange tanker fór gennem Elena, da hun så pigen for første gang, men hun sagde ingen af dem højt. De lagde hende på et leje af puder på jorden, hvor hun lå meget stille og holdt den lille bylt beskyldte klude ind mod sit magre bryst. Bylten udsendte små pib som en killing, der mjavede.

Elena kiggede op på Maryam. “Er det et spædbarn?”

“Åbenbart.”

“Den arme stakkel.” Elenas ansigt virkede både længere og mere bedrøvet ved synet af pigen. “Hvad har hun været ude for?”

“Ingen ved det. De fangede hende i et net på havet et sted. Eller det hævder han i hvert fald.”

“Tror du på ham?”

“Om jeg tror på Bocelli? Selvfølgelig gør jeg ikke det. Hun er sikkert bare blevet forladt af sin mand eller af faderen til barnet, hvem ved? Nu siger de, hun er en havfrue eller sådan noget vås ...”

“Og de er bange?”

“For bange til at beholde hende, det er sikkert og vist. For bange til at gøre andet end at kaste rå fisk hen til hende ...”

Elena bøjede sig ned. “Din arme lille stakkel.” Hun strøg pigen over håret og talte lavmælt til hende i et blidt tonefald, som beroligede hun et tilfangetaget dyr. “Jeg gør dig ikke noget.” Men der var ingen grund til bekymring. Pigen rørte sig ikke ud af stedet, heller ikke da de tog de beskyldte klude fra hende og badede sårene

omkring hendes håndled og ankler samt de krogede ben og klædte hende i en ren hørsærk. Hun protesterede ikke og forsøgte ikke at undgå deres hjælp, men lå bare passivt uden at sige et ord.

“Det arme skind,” sagde Elena, da de var færdige. “Hun har ikke mere forstand end sit eget spædbarn.”

“Og de her klude ryger direkte på bålet.” Maryam samlede bylten op fra gulvet, og i samme nu faldt der noget ud fra folderne. Da hun bøjede sig ned for at samle det op, så hun, at det var en lille pose, lavet af violet fløjl. “Hvor kommer den fra?” Hun holdt den frem, så Elena kunne se den.

Elena trak på skuldrene. “Den må have været skjult under hendes tøj et sted, syet ind i klæderne. Jeg ved det ikke. Luk den op. Måske kan den fortælle os noget.”

Maryam åbnede posen og fandt en hård rund genstand på størrelse med et dværghønsæg, indpakket i et stykke klæde.

“Hvad er det?”

“Det ved jeg ikke.” Hun pakkede genstanden ud og kiggede forundret på den. “Det ligner en sten.”

“Hvilken slags sten?”

“Bare en sten. En almindelig sten som kunne være samlet op her på stranden... Hør, Elena, hvad er der galt?”

Mens Maryam havde undersøgt indholdet af posen, havde Elena taget barnet op på knæet for at befri det fra det snavsede svøb. Nu stirrede hun på barnet. Hun var ligbleg i ansigtet.

“Elena ... Hvad er der?”

“Se lige her.” Elenas stemme var hæs. “Hun er ... Det er ... Signor Bocelli løj alligevel ikke.”

Hun holdt barnet frem, så Maryam kunne se det.

Barnet var så lillebitte og svagt, at det første, der faldt Maryam ind, var, at det var et mirakel, at det stadig var i live. Det lå uden at røre sig i Elenas hule hænder. Først virkede det nyfødte barns mørkeblå øjne, der var mørke og blå som havet, det kom fra, som det eneste levende ved denne skabning. Det og den uanseelige brystkasse, der hævede og sænkede sig, hævede og sænkede sig, som var det en fugl, der kæmpede for at få luft.

Først da opdagede Maryam, at barnet i stedet for to ben havde en enkel legemsdel, der ragede frem fortil. Og hvor de to fødder burde have siddet, var der i stedet en blafrende hudflap.

“Se selv! Det *er* en havfrue. Bocelli talte ikke om moderen, men om barnet. Så er det altså en rigtig havfrue.”

4. kapitel

Venezia 1604

“Han kommer før eller siden.”

“Javist.”

“Vil han være fuld?”

“Hvad tror du selv?”

“Det er vel det, man kalder et retorisk spørgsmål, formoder jeg,” sagde kurtisanen, Constanza Fabia, inde fra skyggerne.

“Jeg ved ikke, hvad man kalder det.” John Carew lænede sig lidt længere ud ad vinduet og kiggede med rynket pande ned i kanalen under sig. “Jeg kunne selv komme i tanke om flere ting at kalde det... Men se. Dér har vi ham jo.”

I svinget længere nede ad kanalen så Carew en gondol nærme sig, idet den kløvede vandet som sort olie, og gnisterne sprang fra lanternen. Da den kom nærmere, så han imidlertid, at den alligevel ikke bar Levantisk Compagnis våbenskjold. “Men nej, jeg tog fejl.” Han trak sig ind i værelset på første sal i Constanzas *palazzo*. “Fuld eller ej, det er ikke ham.”

Værelset var et af de mest særprægede, han nogen sinde havde set. Væggene var tre gange så høje som brede, og arealet i midten sparsomt møbleret med undtagelse af en enorm seng. Oven over sengen svævede en halv sengehimmel draperet med sølvbrokade. Skønt væggene var dækket med gobeliner, var der noget tomt over resten af kammeret. Et par malede og udskårne *cassoni* var skubbet

op mod to af væggene, mens en enorm udskåret skænk stod op ad en tredje. Et klapbord dækket med et tyrkisk tæppe stod for fodenden af sengen, hvor Constanza sad. Hun forekom Carew lille i det rungende værelse.

“I himlens navn, så sæt dig dog ned, John Carew.” Constanza holdt et spil *trionfi* i sin hånd. Behændigt blandede hun kortene og lagde dem med hurtig og øvet hånd på bordet foran sig.

“Det nytter alligevel ikke noget.” Hendes tonefald var let og ubekymret. “Det ved du godt.”

“Hvad nytter ikke noget?”

Hun følte Carews blik og så op på ham med sit søvnige og katteagtige skæve smil, men svarede ikke. I stedet sagde hun: “Lad mig læse kortene for dig.”

“Vil du spå mig?” Han vægrede sig ved at flytte sig fra sit udsigtspunkt ved vinduet og løftede ubevidst hånden op for at føle på sit ar, en lang sølvblank stribe, der strakte sig fra kindbenet til mundvigen. “Det sørgelige er, at jeg allerede kender min skæbne. Og din med, Constanza, hvis vi fortsætter sådan her.”

Men Constanza sagde stadig ingenting, og i lang tid var der ikke andre lyde end kortenes hvisken og den svage hvislen fra vokslysene, som stod i deres tunge sølvlysestager på hver sin side af vinduerne.

“Hvor er han taget hen denne gang?”

“Et sted over en vinhandler. Huset ved Pjerrotskiltet.”

Constanzas blik strejfede hurtigt Carews.

“Huset ved Pjerrotskiltet?”

“Ja. Du kender måske stedet?” For første gang kunne Carew fornemme et skift i Constanzas hidtidige sorgløse opførsel.

Deres blikke mødtes i det dunkle rum, et kort øjeblik fælles forståelse.

“Så er han alvorligt i uføre,” var alt, hvad hun sagde.

Carew vendte sig igen og fæstnede blikket på kanalen, hvor tågen så småt lettede og hang i små skyer over vandet.

“Han ender med at tage livet af sig, det ved du godt,” sagde han med ryggen til hende, “og hvis ikke han selv gør det, så vil en an-

den gøre det for ham,” fortsatte han tørt. “Og denne anden kunne meget vel være mig.”

“Lad nu være.” Constanza lavede et lille smæld med tungen mod tænderne.

“Han har ingen penge tilbage, eller næsten ingen. Aften efter aften, Constanza ... Ikke spil, der kræver kløgt, som han rent faktisk kunne vinde, men spil, der kræver held. Han har ødslet det hele væk, hele sin formue, på terningspil, og for hvad?”

Constanza blandede kortene igen og spredte dem ud på bordet foran sig med en rask bevægelse: tårnet, solen, gøgleren, ni mønter.

“Han er ikke lykkelig,” sagde hun endelig.

“Ikke *lykkelig*?” Carew nærmest spyttede ordet i hovedet på hende. “Tror du, jeg giver så meget som en potte pis for hans lykke? For at sige det som det er, Constanza, så tror jeg, manden er gal, bindegal.”

“Hvor længe...” begyndte Constanza.

“Hvor længe det varer, før jeg slår ham ihjel?”

“Nej!” Hun kunne ikke undertrykke et smil. “Jeg mente, hvor længe har det stået på?”

“Det ved du lige så godt som jeg. I tre år, mere ... Jeg ved det ikke præcist. I hvert fald så længe vi har været i Venezia. Siden vi vendte hjem fra Konstantinopel.”

“Siden han mistede pigen, mener du?”

“Pigen, ja.”

“Hende, de troede havde lidt skibbrud?”

“Ja.” Han lød alvorlig.

“Hvad skete der med hende?”

Carew vidste, at Constanza allerede kendte historien og sikkert havde hørt den tusind gange før fra Pindars egen mund og nu kun spurgte af ren medfølelse, men han fortalte den alligevel.

“Hun hed Celia Lamprey. Hendes far var kaptajn på et af kompaniets handelsskibe. Som du siger, troede vi, at skibet havde lidt skibbrud i Adriaterhavet, men det var åbenbart blevet angrebet af korsarer. De dræbte faderen og alle andre om bord, men pigen blev taget til fange og solgt som slave. Vi mener ... Nej, vi er over-

beviste om, at hun blev konkubine i sultanens palads.” Carew bo-rede sine fingre ind i øjnene, så stjernerne dansede. “Jeg så hende dér engang ...”

“Så du hende?” Constanza så op fra sine kort. “Jeg troede, det var umuligt. Jeg har hørt, at tyrkiske kvinder holdes i endnu stram-mere tøjler end vores nonner.”

“Jeg så hende, ja, skønt jeg mange gange siden har tænkt, at det måtte være en drøm, men Paul, ja altså, Paul så hende aldrig igen. Vi prøvede os frem, vi prøvede os frem med en masse ting ...” Han tøvede. “Men validen, altså sultanens mor, opdagede det, og ja ... det er en lang historie.”

“Hun er altså stadig i live?”

“Nej da. Hun er død. I al fald for ham.”

“Så skyldes det sorg, Carew,” sagde Constanza langsomt. “Der har vi forklaringen på alt det her.”

“Sorg? Nej.”

“Hvad så?”

“Raseri, tror jeg.”

“Raseri? Hvorfor?”

“Han er rasende på sig selv,” sagde Carew, og ordene slap ud, før han overhovedet nåede at tænke dem, “fordi han ikke kunne redde hende.”

“Carew, vær nu sød at komme her og sætte dig.” Selv Constanza lød bekymret nu. “Jeg har jo sagt, at det ikke nytter noget.”

Han pressede panden mod vinduesrammen et øjeblik. “Hvad nytter ikke noget?” Havde de ikke haft denne samtale før? Han var for udmattet til at tage sig af det. Åndsfraværende pressede han hån-droden mod sin knyttede næve. En hel remse af skarpe svar fulgte.

“At spejde, at vente ...” Constanza sendte ham et blik, “at knække dine knoer. For guds skyld, Carew ...” Hun lagde kortene fra sig og gik over til en af de to *cassoni*, hvor en sølvkaraffel med vin og to langstilkede glas var stillet frem på en hørserviet. “Et glas vin?”

“Nej tak.” Carews øjne var stadig lukkede. “Det smager mig ikke for tiden.”

Hun skænkede sig selv et glas og granskede ham over glassets rand. Et glas vin ville gøre dig godt, *carissime* Carew, ville hun gerne sige. Hun kiggede nærmere på ham, hans senede kropsbygning, det viltre, skulderlange hår, det hurtige vagtsomme blik. Billedet på en slyngel, ville de fleste vel mene, hvis det ikke havde været for hans hænder – overraskende smukke hænder, på trods af at de var dækket, ja, nærmest forsølvet af ar og brandsår. Man kan altid kende en mand på hans hænder. Der var engang for ikke så længe siden, hvor det var dig, der var ude at hore og spille, tænkte Constanza ironisk. Dengang var du altid i en eller anden kattedepine. Se lige dig selv nu. Hvem skulle have troet det? Sådan at lege barnepige for sin egen herre. Der kan man se ... men Constanza var klog nok til ikke at sige noget af det højt.

“Han dukker op, det ved du.”

“Han *skal* komme. Hvis han ikke når frem før Ambrose, er jeg ganske enkelt ...” Ordene slap ud, før han kunne standse dem.

“Ganske enkelt ...?” Constanza løftede et perfekt hvælvet øjenbryn.

“Ganske enkelt færdig, såmænd, Constanza.” Carew stønnede, stadig med lukkede øjne. “Helt og aldeles færdig.”

Men Constanzas næste spørgsmål: “Og hvem i himlens navn er Ambrose?” døde på hendes læber, for gennem det åbne vindue hørtes nu den skrabende lyd af en gondol, der lagde til ved anløbstrappen, derpå lyden af mandestemmer på kollisionskurs, men endnu ikke i egentlig skænderi, fulgt af et plask af noget tungt, der faldt i kanalen.

Constanza vendte tilbage til bordet og begyndte at dele kort ud igen: bægre, sværd, mønter og stave. Gøgleren igen. For hvert oplæg optrådte det samme kort. Hvis Carew bemærkede, at kortene blev lagt mindre behændigt op nu, lod han sig ikke mærke med noget. Men stemmerne fortønedes sig. De havde alligevel ikke haft et ærinde hos dem.

“*Dio buono ...!*”

“Jeg troede, det var ham.”

“Jeg med ...”

De to så på hinanden, og begge sporede en antydning af ængstelse hos den anden.

“Du har intet at frygte, Constanza ...” begyndte han.

Hun kiggede hurtigt væk. “Det ved jeg.”

“Jeg lader ham ikke...”

“Paul? Det kunne aldrig falde ham ind. Ikke med mig.”

Carew skulle til at sige noget, men kom på bedre tanker. Frem for alt ville han ikke have, at hun igen begyndte at stille spørgsmål om Ambrose. Han havde allerede sagt for meget. Ambrose Jones var en brik i hans egen private rævestreg. Han ville være i en alvorlig knibe, hvis det slap ud for tidligt. Det er for sent at vende om nu, tænkte Carew med en gysen. Han tænkte, at Ambrose enten ville blive hans redning eller hans undergang. Og med hans sædvanlige held sikkert begge dele.

Hvor meget længere de ventede, vidste han ikke. Fra tid til anden kunne han høre de velkendte tydelige kvarterslag fra den nye kirke San Giorgio Maggiore på den anden side af Canal Grande. På et vist tidspunkt midt om natten havde han en fornemmelse af, at han alligevel havde sovet. Da han vågnede op, stod han stadig ved vinduet, pludselig opmærksom på mørket omkring sig. Lysene var brændt helt ned. Voks hang som edderkoppespind fra de tunge sølvlysestager ved vinduerne og havde samlet sig i søer af perlemorslava på sandstengulvet nedenunder.

Foran ham inde i kammeret sad Constanza stadig med sit *trionfi*-spil. Sov hun aldrig? Carew studerede kurtisanen i det blafrende lys. Hvor gammel var hun? Det var svært at afgøre. Hans herre, købmand hos Levantisk Compagni Paul Pindar, kaldte hende en sfinks og sagde, hun ingen alder havde. John Carew, der i alle henseender havde et praktisk syn på tilværelsen, vidste, at hun måtte være et stykke oppe i trediverne efterhånden, måske endda ældre. Altså gammel. Men ikke gammel. Han iagttog hende, mens hun lagde kortene op. Hun var klædt i den kjole, Pindar havde foræret hende, første gang de vendte hjem fra Konstantinopel – den ærmeløse klædning, der havde tilhørt en osmannisk dame af høj

stand. Den var af blodrød damask og smykket med tulipaner af det pureste guld, og hun bar den åben ned til livet. Under den bar hun en bluse af kammerdug, der var så fin, at den var som en sky af gaze, broderet omkring hals og ærmer med fine lodperler. Hun bar ingen smykker. Hendes mørke hår var slået ud om skuldrene. Det slog ham, at hun var den eneste kvinde i den kristne verden, der fra første færd havde nydt en vis respekt hos ham. I en sådan grad at han aldrig havde overvejet, hvordan det ville være, hvordan hun ville være ... hendes smag, hendes duft ... eller ikke særligt ofte i al fald.

Constanza fangede hans blik. "Du ser ud, som om du har sovet."

"Jeg er ikke sikker." Han strakte sig. "Har du?"

"Mig? Nej." Hun smilede til ham.

"Hvorfor gør vi mon det her, tror du?" Han blev selv overrasket af sit spørgsmål.

"Hvem ved?" Constanza trak på skuldrene. "Fordi vi elsker ham?" Hun lagde hovedet på skrå. "Fordi vi to på trods af ydre fremtoning er temmelig ens?"

Hvis Carew bemærkede hendes drillesyge blik, lod han sig ikke provokere af det. "Nu ikke for indbildsk," sagde han mørkt.

Constanza åbnede forbavset munden en smule, så kastede hun pludselig hovedet tilbage og lo, en virkelig hjertelig og munter latter. "Der ser du. Jeg behøver ikke sige mere. Af samme grund, Carew, vil jeg lægge dine kort."

Hun lagde dem igen, og han så hende undersøge kortene på klapbordet foran sig med dyb koncentration. *Tsk*. Igen lavede hun den lyd med tungespidsen mod tænderne.

"Hvad er der?"

"Hvad?" I en rask bevægelse fejede hun kortene sammen og vækkede ligesom sig selv fra en dyb søvn. "Nej, nej. Det er ikke noget. En gang til. Her, du blander dem denne gang."

Hun rakte ham bunken, og da han var færdig, spredte hun den ud i en vifte og holdt den frem foran ham. "Tag et kort og giv mig det. Men du må ikke kigge på det, ikke endnu."

Han gjorde, som hun befalede. “Nu siger du ikke, det er narren.” Et forstilt forsøg på munterhed.

“Narren?” Hun sendte ham et af sine skæve dovne smil. “Narren betyder uskyldighed og dårskab. Det er ikke just dig, John Carew. Ikke den uskyldige side i hvert fald.” Et smilehul viste sig ved hendes ene mundvig. “Forunderligt ...” Hun kiggede igen på kortene, denne gang med rynkede bryn.

“Udmærket så. Hvis ikke narren, så den hængte,” sagde Carew, nu endnu mere dystert. For sådan har jeg det lige nu, tænkte han, som en mand, der skal hænges.

“Nej, det er ikke den hængte,” sagde Constanza langsomt, “skønt det slet ikke behøver at være så slemt, som det lyder.” Hun holdt det kort, han havde valgt, og vendte det væk fra ham, så han ikke kunne se forsiden. “Den hængte betyder ofte, at der er forandringer på vej – i ens liv eller omstændigheder.”

“En forandring til det bedre?”

“Det afhænger af ...”

“Det kan næppe blive værre. Her, lad mig se det.” Han rakte hånden frem for at tage kortet, men hun hev det væk.

“Nej, ikke endnu. Jeg prøver at beslutte mig.”

“Beslutte dig?”

“For hvad det betyder.”

Et øjeblik var der tavshed, mens Constanza studerede kortene.

“Du siger, Paul er i huset med Pjerrotskiltet ...” sagde hun til sidst eftertænksomt. “Er du sikker på, det er der, han er?”

Carew kiggede på hende. “Jeg er ikke sikker på noget som helst mere.”

“Årh, det betyder sikkert ingenting.” Hun samlede kortene sammen. “Har du nogen sinde hørt ham nævne navnet Zuanne Memmo?”

“Zuanne Memmo? Nej, det navn ville jeg kunne huske.” Carew rystede på hovedet. “Hvorfor? Er han en af dine venner?”

“En ven?” Constanza udstødte en kort latter. “Jeg tvivler på, at Memmo har nogen venner overhovedet. Han driver en *ridotto* med høje indsatser, og når jeg siger høje, mener jeg *meget* høje. Mænd

– unge drenge – ja, en gang imellem selv kvinder ... Han lukker alle typer ind. Jeg har hørt, at hans speciale er udlændinge.” Hun sendte Carew et advarende blik. “Jeg har hørt, at der næppe går en uge, uden at der udgydes blod i en af Memmos spillebuler.”

“Er det ham, du kan se i dine kort?” Carew nikkede i retningen af kortspillet, der nu var samlet og lå på hendes bord med bagsiden opad. Han nærrede ikke høje tanker om spådomskunst, hverken når det gjaldt Constanza eller nogen anden.

“Det ved jeg ikke. Det står stadig ikke klart,” sagde hun med rynkede bryn. Så fortsatte hun eftertænksomt, som talte hun til sig selv: “Men hvorfor det skulle være dig og ikke Paul ... Og hvorfor ser jeg Zuanne Memmo, af alle mennesker ...”

Constanza så igen op på Carew. “Jeg har hørt tale om et forestående stort spil i hans nye *ridotto*. Måske er det det, der forvirrer mig. De siger, prisen er den diamant, som alle taler om.”

“En diamant?”

“Ja, den må du have hørt om. Det seneste vidunder i Serenissima. De kan ikke have talt om andet i Rialto,” sagde Constanza. “Sultans Blå. Den skal efter sigende have tilhørt en osmannisk sultan, eller var det en konge i Indien? Det husker jeg ikke nu.” Hun trak på skuldrene. “Nå, hvem det nu end var, skulle en handelsmand fra Aleppo have bragt den hertil og derefter tabt den i kortspil. Der fulgte en historie med. Du ved, hvordan det er her i byen...”

I samme øjeblik hørte de nogen hamre på døren. De havde været så optaget af kortene, at de på trods af Carews lange nattevågen hverken havde set gondolen nærme sig eller hørt fodtrin på trappen. Da de kiggede op, så de en mandeskikkelse stå på dørtærsklen. Han bar en rejsekappe. Hans ansigt lå skygge.

“*Salve?*”

Da manden ikke svarede eller gjorde mine til at bevæge sig hen imod dem, rejste Constanza sig halvt i sædet.

“*Salve?*” gentog hun. “Paul, er det dig?”

En lavmælt og uartikuleret lyd undslap Carew.

“Nej, det er ikke ham...” begyndte han, men før han kunne sige mere, lod den fremmede endelig sin røst høre.

“Er dette Constanza Fabias hus?”

“Hvem spørger?”

“Det samme ville jeg spørge Dem om.” En munter engelsk stemme uden dikkedarer. En kort pause fulgte. “Jeg fik at vide, at jeg kunne finde en mand ved navn Pindar her. Paul Pindar, købmand hos det ædle Levantisk Compagni.”

“Mr. ... Jones? Ambrose Jones?” Carew lød, som om han havde fået noget galt i halsen. “Vi ... erhm ... Vi ventede Dem ikke så tidligt.”

“Vi?” Tilsyneladende opmuntret tog manden i rejsekappen et skridt ind i kammeret. “Og hvem skylder jeg æren?”

I det samme flammede to af vokslysene kortvarigt op. Først nu så Constanza og Carew den fremmede, der stod foran dem. En ældre mand, i halvtredserne måske, med gråsprængt hår strøget bagud, høj pande, klare blå øjne med samme farve som vinca og en æggeblommegul turban af silke bundet i osmannisk stil rundt om hovedet. Og næsen ... Ja, det var vel den mest særprægede næse, nogen af dem havde set i hele deres liv. En næse, der rejste sig svulmende og furet i midten af hans ansigt, en næse, der var så usandsynlig i størrelse og form, at Carew senere ville beskrive oplevelsen som at have stået ansigt til ansigt med et fabeldyr.

I det samme lysglimt kastede den fremmede et hurtigt blik rundt i stuen og hans muntre udtryk fortog sig.

“Hvad er det her?” Han satte et lille træskrin fra sig, som han havde medbragt, og inspicerede sceneriet foran sig med alvorlig mine. “Sig mig, hvad er det her for en slyngelstreg?”

“Carew?” Det var Constanza, der talte. Og da Carew, der var så lammet, at han for en gangs skyld havde mistet mælet, ikke svarede, gentog hun i et skarper tonefald: “Hvem er din ven, John Carew? Er det den mand, du omtalte i så ... så farvestrålende vendinger lige før? Jeg vil gerne byde Dem velkommen, min herre.” Hun henvendte sig til ham med al den sagnomspundne belevenhed, de venezianske kurtisaner var kendt for. “Desværre er jeg netop nu sat lidt i forlegenhed ...”

Den turbanklædte fremmede svarede ikke. Intet bed på ham,

hverken skønhed eller ynde. I stedet fejede hans klare, spejdende blik gennem kammeret som lyskeglen fra et fyrtårn: det store nøgne rum, blottet for møbler bortset fra den enorme seng, de tomme vinbægre, kurtisanen med det løse hår og den bare hals. Han fik et ildevarslende drag om munden.

“Javel.” Han vendte sig mod Carew. “John Carew, ikke sandt? I det mindste ved jeg, hvem De er. Det er altså her, Deres herre tilbringer sin tid? Det forklarer jo en hel del. Og hvad er mon hensigten med at føre mig til dette horehus?”

“Horehus?” Nu var det Constanza, der så sammenbidt ud. “Hvad er meningen med det her, Carew? Hvem er den ... den ... den ...” hvæsende hun ad ham.

“Jeg beklager, Constanza.” Knivsbladene i Carews bælte lynede i de dryppende vokslys dæmpede skær. “Jeg beklager det dybt.”

Constanza syntes pludselig at vokse i størrelse.

“Hvad skal det her betyde? Du har bedt ham komme her, er det ikke rigtigt?”

“Du bliver nødt til at tro på mig, når jeg siger, at det var den eneste måde.”

“Hvad skal det sige, den eneste måde? Vil en af jer være så venlig at fortælle mig, hvad der foregår?” Ambrose Jones råbte højt nu og overdøvede dem begge to.

“Mine herrer, mine herrer – Constanza – jeg beder jer!” lød en blød, mørk stemme fra døren.

“Paul!”

“Pindar!”

Alle tre vendte sig om og så en høj, slank mand, klædt i sort fra top til tå. For det utrænede blik kunne han forekomme kultiveret, ja endog fashionabel. Han bar en kort kappe, doublet i fløj og en høj hat. Men for enhver, der kendte ham, var det forfærdeligt at være vidne til forandringen i hans fremtoning. Kinderne var ind-sunkne, øjnene havde et sært skær, og huden var ligbleg som hos en, der sjældent ser dagens lys.

“Con-*stan*-za.” Paul udtalte hendes navn med overdreven omhyggelighed og artikulerede, som om hans tunge og læber var frem-

medlegemer, der sad fast midt i hans ansigt. “Og De, min herre, må være Ambro-se Jon-es.” Skønt hans tunge syntes klistret til ganen med sirup, lykkedes det ham at fremstamme ordene. Paul kiggede ikke på Ambrose, men bag ham ind i skyggen bag sengen, hvor Carew i forvirringen hurtigt havde søgt tilflugt.

“Åh! Javist, naturligvis. Carew.” Pindar, der var begyndt at hælde mere og mere til den ene side, greb fat i dørkarmen for at holde sig oprejst.

Carew sagde ikke noget, men stod tavst og betragtede ham. Indimellem flakkede hans blik frem og tilbage mellem Ambrose og Paul.

“Tro ikke, jeg ikke kan se dig derovre, din fordømte rottefænger,” hvædede Paul ad ham. “Jeg kan se det hvide i dine øjne.”

Carew svarede stadig ikke. Optændt af raseri trak Pindar pludselig i en kejtet bevægelse en lille kort daggert frem fra sit bælte. “Larm, ballade, forvirring, det er Carew i en nøddeskal, forstår I,” sagde han og kiggede med et sløret blik på de andre. Let svajende rettede han spidsen mod sin tjener. “Og nu, Carew. Fordømte. Slyngel. Rottefænger. Nu slår jeg dig ihjel.”

I samme øjeblik væltede han forover og faldt med et kæmpe-mæssigt brag som en fældet træstamme lige på hovedet foran dem.

Da han faldt, tabte han en lille rund genstand på størrelse med en spædbarnehånd på gulvet. Ingen af dem bemærkede den, da den kortvarigt blussede op i et blændende lysglimt, for derpå at rulle ind under sengen.